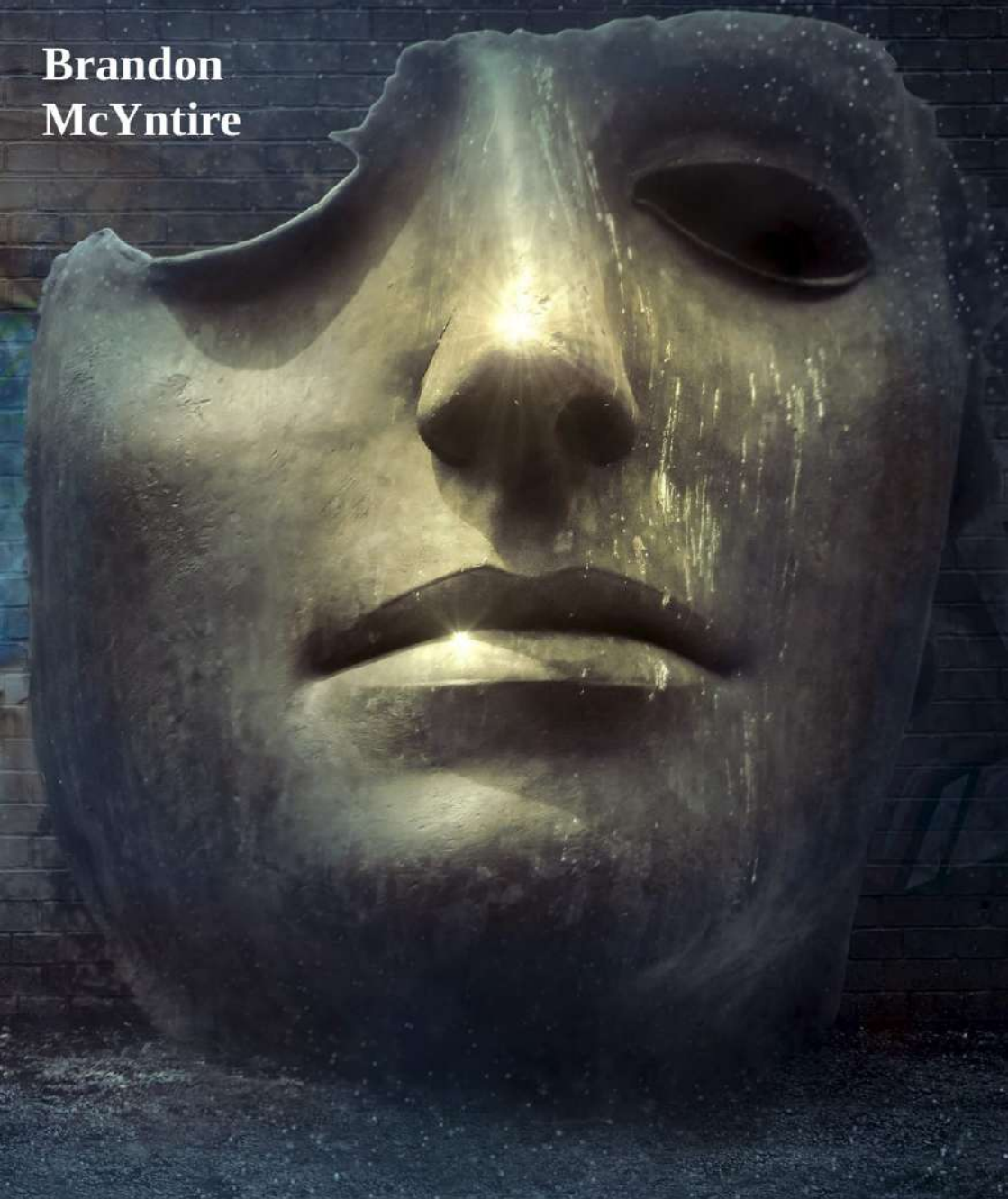

Brandon
McYntire

Micheland

Brandon McYntire

Micheland

©Brandon McYntire
Michalovce, Slovensko, EÚ 2021
ISBN: 978-80-99996-01-5

Názov originálu: Micheland
Autor: ©Brandon McYntire
Obrázok na obálke: www.pixabay.com
Výroba obálky: ©Branko Mateja
Počet strán: 34
Vydanie: Prvé
Formát: PDF
Michalovce, Slovensko, EÚ 2021
ISBN: 978-80-99996-01-5

Ranné šero zahalovalo budovy a akvadukty v meste a pridávalo im smutný výraz. Ocitol som sa v neznámom čase na neznámom mieste. Bolo celkom teplé ráno. Odhadoval som, že sa nachádzam kdesi v miernom klimatickom pásme uprostred leta. Ležal som v dákej miestnosti na posteli zo zliatinovej konštrukcie. Posteľ sa automaticky tvarovala pri každom mojom i najmenšom pohybe a zakaždým vytvorila dokonalý tvar pre akúkoľvek polohu môjho ležiaceho tela. Sledoval som silný dážď za oknom a vôbec sa mi nechcelo vstať. Uvedomil som si, že oddychujem v príjemnom tichu, na aké som nebol zvyknutý. Žiadny hurhaj na ulici, žiadne trúbenie áut... proste pre mňa dačo zvláštne. Okrem monotónneho klepotu dažďa už nič, žiadne rušivé zvuky. Istotne aj to ma utlmovalo. Po chvíli som sa i tak premohol, vstal som a podišiel som k oknu. Bolo šero, stále pršalo, a tak som z okna nič zreteľne nevidel. Zrazu som sa prudko obzrel, keď v kovovom stole čosi začalo šramotiť. Zľakol som sa a zmeravel som z obavy, čo sa bude diať. Z ničoho nič sa na stole začali objavovať potraviny na raňajky. Najprv sendvič s nejakou šunkou, hneď nato džbán s akousi fialovou vodou. Ani som sa nepohol a od okna som sledoval ten výjav prestierania jedla. Stôl sám pripravoval raňajky. To som naozaj ešte nikdy nezažil. Keď šramot prestal, podišiel som k stolu a sadol si na kovovú stoličku. S obavami som sa

odhodlával pustiť do toho jedla, avšak napokon na moje prekvapenie bolo všetko naozaj neskutočne chutné. Raňajky ako vyšíte v nejakom lepšom hoteli. Potom som sa napil fialovej vody. Bola to voda s ovocným základom, asi z marakuje a čiastočne zo slivák, čo by vysvetľovalo jej fialovú farbu. Trochu som si posedel pri stole a popíjal vodu. Rozmýšľal som, čo budem ďalej robiť, keďže vonku dážď ešte zosilnel. Bol som oblečený iba v domácom úbore a nevedel som nikde nájsť svoje oblečenie. V stene pri bytových dverách bolo vysoké zrkadlo a keď som sa k nemu postavil, tak v ňom niečo zabzučalo. Vydalo podivný elektronický zvuk. Zrkadlo sa samo otvorilo smerom doľava a v stene bolo vidieť lesklú kovovú skriňu. V tom sa odtiaľ vysunula akási kovová teleskopická polica, na ktorej ležali viaceré biele kusy oblečenia. Mali nezvyčajnú štruktúru. Najprv som si ich nedôverčivo obzeral a potom som ich vzal a položil na posteľ. Začal som sa obliekať. Najprv bielizeň, potom biele nohavice. Boli zo zvláštneho mäkkého materiálu a vyzerali byť veľmi pevné a nepremokavé. Potom som si obliekol vrchný diel, ktorý by sa dal prirovnať k mikine, ktorá v súčasnosti u nás patrí k obľúbeným oblečeniam najmä mladých ľudí. Bola z rovnakého materiálu ako nohavice. Na prednej strane odevu bola viditeľná kresba nejakej tváre bez pravého oka. Netušil som, čo predstavuje, lebo s takým niečím som sa ešte nestretol. Pomyslel som si, že možno je to značka firmy, ktorá vyrábala takéto typy oblečenia. Posledný diel odevu

pripomínal niečo ako plášť s kapucňou. Pravdepodobne bol potrebný do daždivého počasia, aké vonku práve nastalo. Keď som bol oblečený, vybral som sa von. Pomaly som otvoril bytové dvere a na chodbe bolo tlmené biele svetlo. Nebolo počuť ani slova zo žiadneho iného bytu. Zrejme v tej obytnej budove nebol nikto okrem mňa. Stúpil som na žltú kovovú platňu pred mojimi dverami. Okamžite niečo zabzučalo a platňa sa so mnou dala do pohybu. Viezol som sa na nej po určenej trase pre toto zariadenie. Nemusel som spraviť jediný krok a žltá platňa ma priviezla až k hlavnej vstupnej bráne. Tam som z nej zišiel dolu a vykročil som na ulicu. Platňa sa usadila do podlahy a stíchla. Predo mnou sa ťahala ulica s kupolovitými prízemnými budovami. Všetky boli bielej farby. Keďže stále nepríjemne pršalo, tak som si dal kapucňu. Vybral som sa po tej dlhej ľudoprázdnej ulici a skúmal som zvláštne biele príbytky, okolo ktorých som prechádzal. Mimochodom, naozaj ma veľmi prekvapilo, že na uliciach nestretám ľudí a ani som nezazrel žiadne dopravné prostriedky. Po chodníkoch sa pohybovali akési prístroje, ktoré samé upratovali. Len jemne bzučali a sústredovali sa na neporiadok na zemi. Žeby to bola už budúcnosť bez ľudí? Netušil som, do akého časového obdobia som sa premiestnil, ale bolo očividné, že som sa ocitol v budúcnosti – ako to bolo v pláne. Zrazu okolo mňa preletela akási veľká guľa bez zvuku. Nevidel som na nej jediné okno, iba veľkú podobizeň mužskej tváre bez pravého oka. Žeby tento symbol znamenal niečo dôležité

v tomto neznámom meste? Kto alebo čo by to mohlo byť? Netuším... Budovy, ktoré lemovali ulicu mali čoraz bizarnejšie tvary. Pripomínali mi akési slimačie ulity alebo kopulovité pokrývky. Na niektorých som zazrel nápisy v neznámej reči. Občas sa na stenách budov objavovalo stále opakujúce sa vyobrazenie mužskej tváre bez pravého oka. Kráčal som po mokrom chodníku a všade naokolo som sústavne registroval mechanické bzučanie. Technologický pokrok mesta bol zreteľný, no bez života ľudí? A znova okolo mňa preletela biela guľa bez zvuku. Smerovala kamsi na koniec ulice. Rozhodol som sa, že i ja dôjdem na koniec ulice a tam budem sledovať lietajúce biele gule. Chcel som zistiť názov tej ulice, preto som sa rozhliadal, ale nikde som nevidel žiadny nápis. Len na konci ulice na kopulovitej nízkej budove svietil akýsi nápis žltou farbou – Kodárh. Žeby práve to bol názov ulice? Ocitol som sa na rázcestí ulíc, na akomsi námestí. Uprostred námestia sa dvíhal vysoký obelisk a na ňom boli mnohé nápisy v neznámej reči. Chvíľu som sa zapozeral do výšky, kde sa leskol jeho kovový hrot. Nemal som poňatia, aký význam by mohlo mať také dielo, či zobrazuje niečo dôležité, alebo pripomína nejakú udalosť. Po mojej pravej strane sa pomaly blížila biela vznášajúca sa guľa. Bez akéhokolvek zvuku preletela okolo mňa a vzdáľovala sa v náprotivnej ulici. Rozbehol som sa za ňou. Bežal som po mokrej ceste, ako som len vládol a prenasledoval som guľu, ktorá sa mi stále vzdáľovala. Avšak v diaľke sa guľa zrazu zastavila a

nehybne visela nad cestou. Po chvíli som k nej dobehol, ale poriadne som lapal po dychu. Obzeral som tú bielu guľu zo všetkých strán, ale nič som na nej nevidel okrem už mne známej podobizne tváre muža. Guľa visela nehybne nad cestou a nevydávala žiadny zvuk. Uvedomil som si, že som sa ocitol na ďalšej križovatke, a tak som sa znova začal rozhliadať všetkými smermi, ale nevidel som ani živú dušu. Všade sa krížili ulice so zvláštnymi budovami. Niektoré by som ani nedokázal opísať. Boli to geometricky neopísateľné tvary, väčšinou oblé. Niektoré boli vytvorené zo zvláštnych materiálov. Pomyslel som si, že ich prevažujúci materiál je zmesou skla a gumy. Keď som sa zo zvedavosti dotýkal viacerých stien, naozaj reagovali ako guma, lebo sa dali stlačiť a keď som povolil, vzápätí sa vrátili do pôvodného stavu. Gumené budovy! Prebleslo mi hlavou. Čo je to za doba, v ktorej obyvatelia stavajú budovy z pružnej gumy a skla? Je to neuveriteľné! Zvedavosť mi nedala, a tak som sa rozhodol, že sa pozriem dnu do najbližšej náprotivnej gumenej budovy. Obchádzal som ju dookola znova a znova, keďže som nikde nevedel nájsť vchod. Dumal som, čo mám spraviť. Podišiel som k budove, aby som jej stenu preskúmal zblízka. Ani som si neuvedomil, že som pritom nervózne tľapol po gumenej stene. V tom sa z ničoho nič začal vytvárať vstupný otvor. Prekvapene som pozeral na ten nezvyklý výjav a trochu som zaváhal, či mám vôbec vojsť dovnútra. No bol som príliš zvedavý, a tak som pomaly vkročil do tej čudesnej budovy. Na moje prekvapenie v nej

bolo veľmi slnečno a všade boli stromy, kvety a rôzne rastliny. Na kríkoch sa červenali nejaké plody, aké som nikdy nevidel. V budove bol svieži vzduch a rozvoniavala čerstvá zeleň. V korunách stromov štebotali vtáky rôznych farieb a prelietavali sem a tam. Vyzeralo to ako v parku so stromovými a kríkovými porastmi, ktoré dopĺňali trávnaté plochy s lúčnymi kvetmi. Pochopil som, že z nejakých vážnych dôvodov bolo nutné toto všetko ukryť. Chvíľu som nad tým ešte uvažoval a došlo mi, že tieto gumené budovy sú vytvorené s vlastnou klímou, s ideálnymi podmienkami na udržanie zelene a života ako takého. Ony absorbujú a filtrujú vzduch. Na týchto uliciach je takýchto budov naozaj mnoho. Ľudský dôvtip nemá hranice. Vytvoriť budovy, ktoré čistia vzduch a chránia život? To by mi naozaj nikdy nenapadlo. Chvíľu som stál medzi stromami a sledoval som toto prírodné divadlo. Netušil som, ako medzitým plynul čas, koľko mohlo byť hodín. Pomyslel so si, že možno v tomto zvláštnom svete čas ani nemerajú, možno žiadne hodiny neexistujú. Rozhliadal som sa, ale nikde som nevidel východ. No už som napanikáril. Prišiel som k stene a mierne som po nej tl'apol pravou rukou. Okamžite sa stena rozišla a vytvorila východ. Tak takto to teda funguje! Stačí potľapkať po stene a môžem vojsť a takisto vyjsť von. Zaujímavá technológia!

Koniec ukážky.

E-knihu si môžete kúpiť – stiahnuť na stránke:

www.1000knih.sk

Link:

<http://www.1000knih.sk/obchod/sci-fi/micheland>

www.payhip.com

Link:

<https://payhip.com/b/UktT>

Cena e-knihy je **1.99 eur.**

Micheland

Mesto Michalovce v roku 2119. Rozhodli sme sa podniknúť poslednú výpravu do budúcnosti. Bol som osobne vyslaný za poznaním a zmapovaním zásadných chýb spoločnosti v našej dobe. V meste Micheland sa momentálne nenachádzajú žiadni obyvatelia. Mesto bez ľudí existuje vďaka zvláštnemu technologickému systému. Použili sme zastaranú techniku na cestovanie v čase. Zrkadlá. Fungujú bez akejkoľvek modernej technológie a elektroniky. V budúcom storočí ju nebude možné vystopovať. Jediné, čo budem mať poruke v budúcnosti, bude moja intuícia. Ak sa zmylím, už sa nikdy nebudem môcť vrátiť naspäť. Nenájdem cestu a zablúdím v čase. Súhlasil som so svojou misiou v mene lepšej budúcnosti, a to napriek veľkému riziku, že sa mi nepodari vrátiť. Už nemáme veľa času. Musím sa poponáhľať.

